Хтось ударив без жалю по серці моїм...» (За творчістю О. Олеся) II варіант. Твір 10 клас

Олександра Олеся добре знають шанувальники рідного слова, але для багатьох людей поезія його ще й досі залишається маловідомою, бо твори поета-емігранта перевидавалися рідко. Життя закинуло О. Олеся далеко від рідної землі.

Як і в житті, у поезії Олеся немає «чорного» й «білого», немає остаточної відповіді ні на одне питання, хіба що поет упевнений, що на світі не повинно бути місця байдужості й бездуховності. Так, радість і журба завжди йдуть поряд, вони нерозривно переплітаються одна з одною, наповнюючи життя людини. Навіть у хвилини найвищого щастя кожен відчуває якийсь потаємний сум. Нерозривне поєднання журби з радістю в поезії О. Олеся – це образ самого життя. Радість летить, журба спиняє, потім знову все повторюється. У нескінченній боротьбі перебувають між собою ці протилежні почуття, а в наступну мить ще міцніше зливаються в обіймах. Їх не можна розняти, спинити, пізнати. їх можна лише відчути і передати словом, яке вражатиме в самісіньке серце, якщо воно правдиве. А що таке правда життя? Вона в постійній зміні почуттів, у взаємозв'язку радості і туги. Олесь про це пише так:

Літає радість, щастя світле,

Дзвенять пташки в садах рясних,

Сміються знову трави, квіти...

А сльози ще тремтять на них.

Тему журби і радості поет продовжує у вірші «Айстри». Життя квітів – це життя людей, в якому одні прагнуть спокою й примарного щастя, інші ж, навпаки, – борні й діяння. Айстри марять про сонячні дні й весну і раптом бачать, що навколо – тюрма і жити марно. Померли айстри, і над їхніми трупами засяяло сонце. Доля випробовує людину горем, смертю, нещастями для того, щоб перемогла надія. Життя не кінчається, воно торжествує.

Поет найкраще за всіх знав, що основною рисою людського буття є його неподільність. Саме у бутті стається диво людського існування. Звичайно, у житті О. Олеся було місце й для шкоди та суму, але поет залишався твердим, мов криця. Змістом його долі стала величезна праця по відтворенню в слові прекрасних світів людської душі.

Останні рядки Олександра Олеся підводять своєрідний підсумок творчому та життєвому досвіду поета:

Життя минає, наче сон

У пущі, серед лісу.

І вже чиясь страшна рука

Береться за завісу.